

(המשך בעמוד 15)

טובים, לסייע לכם בכל הדרוש. נשמח לשמוע כל הצעה שתסייע לכם. בכבוד רב, יהודה רידר, ראש-המועצה."

אפילו במכתב תעמולתי מתחסד זה רומז רידר כי תושבי הקרייה רוצים שהמישפחה תפנה את ביתה. הוא כתב ש, מבקשים מכם לא לעזוב את ביתכם מסיבה זו, בהתכווננו למעשי ההתנכלות. אולם מתוך הניסוח עולה שאם יעזבו מתוך סיבה אחרת, לא יצטער כלל וכלל.

„אין מחיר

לאדמה"

אותם אנשים, בלתי-יודעים ובלתי מוזהים" לא נלכדו עד היום. מן המימשל הצבאי נמסר, כמו בהרבה מיקרי התנכלות לערכים אחרים, כי נערכת חקירה בעניין. תוצאות החקירה הזאת היו כמו תוצאות כל החקירות האחרות על פגיעות בתושבי השטחים הכבושים: אפס.

אם המישפחה, האלמנה, אינה מרבה לדבר על צרותיה, „אני פוחדת שכמה שאדבר יותר הם יזיקו לנו יותר", אמרה. „אני אישה פשוטה, שלא מבינה בפוליטיקה. כל מה שאני רוצה זה שיניחו לנו לחיות בשקט בביתנו ועל אדמתנו. מצער אותי שגם את זה לא מוכנים לתת לנו.

הילדים הקטנים שלי מאוד מפחדים. הם נמצאים בפאניקה. כל לילה הם מסרבים ללכת לישון ואומרים לי שאולי שוב יזרקו עלינו פצצה. המעשים האלה הזיקו מאוד לילדים.

„נולדתי בחברון. אני זוכרת שכבר בילדותי האדמה הזאת היתה שיכת למישפחה של בעלי. עכשיו באים אלי האנשים של קריית-ארבע ואומרים לי שזאת אדמה שלהם. אמרתי להם שזה לא נכון, האדמה הזאת היא שלנו. אנחנו לא נעזוב אותה. עדיף לנו למות ולא לעזוב!

כבר אחרי הפיצוץ הראשון, לפני שלושה חודשים, הבטיחו לנו שיותר זה לא יקרה. אבל אלה רק דיבורים. הם ממשיכים לפגוע בנו כל הזמן."

בני מישפחה דענא מתפרנסים מגידול זיתים וענבים. לפני כמה שבועות עלה טרקטור על חלקה שלהם. אמרתי להם שזה עומדים חסרי-אונים גם לנוכה הרי פגיעה בפרנסתם.

„אני לא מפחד", אמר נאג'ה דענא, בן ה-18, הבן המבוגר במישפחה, „זהו ביתי. אדם לא יכול לפחד כשהוא נמצא בביתו.

לפני שנה באו אלינו אנשים מקריית-ארבע. הם רצו שנעזוב את האדמה ושאלו כמה כסף אנחנו רוצים. אמרנו להם שאין מחיר לאדמה. היו איתם גם חיילים. הם איימו עלינו שאם לא נעזוב בטוב, הם יפרצו את הבית. אמרתי להם, שאפילו אם יהרגו את כל המישיפחה אנחנו לא נעזוב. עדיף לנו למות.

„זאת אדמתנו. זה הדבר החשוב ביותר בשבילנו. ללא אדמה — איפה נחיה? איך יהיה שלום אם זה מה שעשים? גם קריית-ארבע נמצאת על אדמה שלנו. המתנחלים הם שצריכים לעזוב. הם התחילו במשהו לא טוב. יהיה להם סוף כמו לכל דבר רע אחר. אין גבול לתאוות ההתפשטות שלהם. לבסוף, הם יפלו כמו האימפריה הבריטית."

הבת הבכורה של המישפחה, סאמירה בת ה-20, היא מורה בבית-ספר תיכון בחברון. היא חוששת לדבר על מצוקת המישפחה, פן תפוט מבעודתה. אך ריג' שותיה גברו עליה. „האנשים של קריית-ארבע שברו את לב אבי", אמרה, „הוא מת מהתקף-לב בגלל הצרות שהם והצבא עשו לו. בבית-הסוהר הם כמעט הרגו אותו במכות. המתנחלים והצבא זה אותו הדבר. גם כשבאו לאיים עלינו שנעזוב את ביתנו, הם באו ביחד.

האנשים שזורקים עלינו פצצות הם חסרי-לב. אפילו על ילדים קטנים הם לא חסים. האחים הקטנים שלי נפגעו נפשית ממה שקרה להם. הם זקוקים לטיפול פסיכולוגי בגלל המשוגעים שעשו את זה.

„אני חושבת שאנשי קריית-ארבע הם טיפשים. גם אם יזרקו עלינו פצצות ויהרגו אותנו — לא נעזוב. זאת היא ארצנו והישראלים הם שצריכים לעזוב. זה לא שייך להם." יוסי הימן

פניה של רזיה ישראלי - אחרי שהכלב קרע את לחיה

הזוועה הגדולה

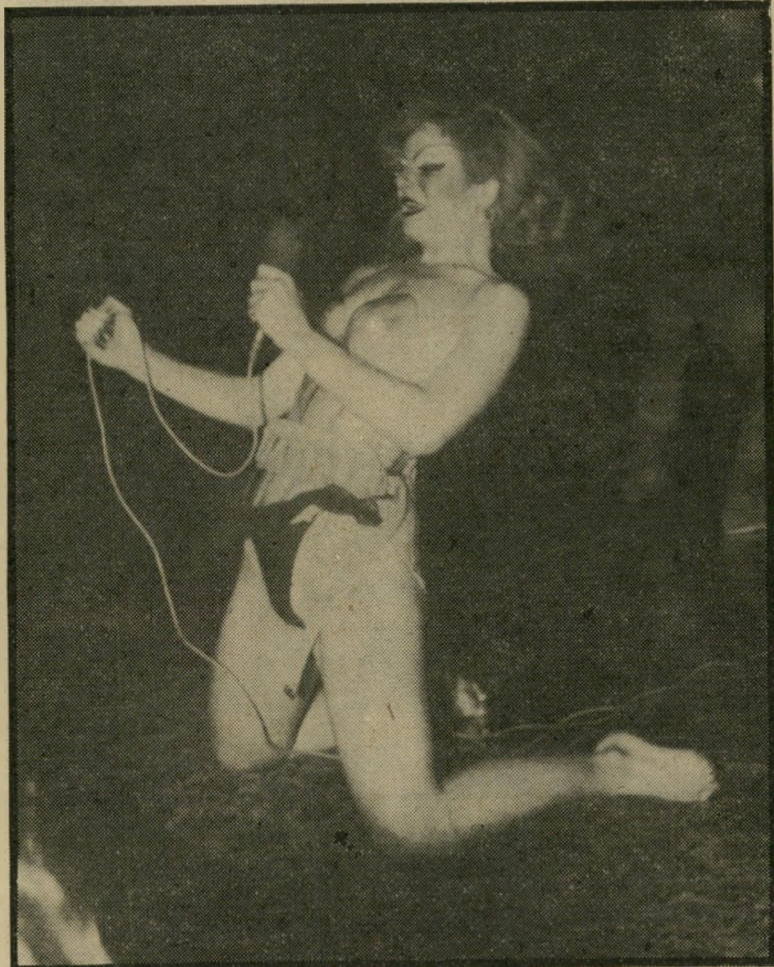
מכר

את סצינת שחיטת הילד, במחזה "חוננה הגדולה מבבל, אני אוהבת יותר מכל", מצהירה כוכבת ההצגה, רזיה ישראלי, המגלמת את תפקיד החוננה, במחזה זה השנוי במחלוקת של חנוך לוין. "הסצינה הזו", מסבירה רזיה, "בנויה מדיאלוג קצר, הנע בין הטראגי לקומי. אצל הקהל הסצינה מתקבלת כאכזריות גרידא, אך אני, כשחקנית, רואה את זה אחרת."

רזיה גבוהת-הקומה, מגינה בקנאות על המחזה ומצהירה בכעס: "ממה נובעת ההתייפפות הזאת של הקהל הישראלי! הוא מתחיל להודעוץ כשהוא רואה את הזוועות בתיאטרון. אנחנו חיים בעולם ברוטאלי. שבו מתרחשות זוועות אימות מדי שעה. האם אנשים הפסיקו לאכול, כאשר צפו בטלוויזיה בזוועות שהתרחשו בווייטנאם? לא! האם אנשים הודעוץ והרימו קול צעקה כאשר הוקרן ביום השואה סרט טלוויזיה שבו הראו טרקטור הדוחף גוריות של יהודים לערימות? לא, הרי עניין עבר בשקט. אם כן, מדוע הצביעות הזאת?

מדוע אנשים לא מזדעזעים מהקטל בדרך כים? רואים מתנגדי נסיגה מכים חייים, וממשיכים לאכול כאילו לא קרה דבר! מדוע לא מזדעזעים כשכלבים חוקי פים אנשים?"

כאן מתכנסת רזיה בתוך עצמה ומספרת על חוויה מסמרת-שיער שעברה לפני כמה חודשים, כאשר הותקפה על-ידי כלב שי-כמעט הרג אותה: "בחודש דצמבר האחרון התארחתי אצל

רזיה ישראלי בלבוש פלסטיק שקוף על חזה, כורעת על ברכיה בתפקיד שנטל, מנהיגת המורדים בהצגת המירפסת לז'אן ז'אנה בתיאטרון החאן הירושלמי, שבה אף שרה שירי רוק כבד.

על המירפסת

המירפסת לז'אן ז'אנה בתיאטרון החאן הירושלמי, שבה אף שרה שירי רוק כבד.